

ELMÉLKEDÉSEK

1. Az Eucharisztia mint Hálaadás

Elmélkedés:

Jézus mielőtt megszaporítja a halat és a kenyeret, hálát ad (vö. Mt 15,36). Egy másik alkalommal a Mennyei Atyát hangosan dicsőíti és áldja (vö. Mt 11,25), az utolsó vacsorán is a kezébe véve a kenyeret, hálát ad Istennek (vö. Mt 26,26). Az Eucharisztia hálaadást jelent utalva arra, hogy Jézus maga is hálát mond, sőt egész élete szüntelen hálaadás, dicsőítés az Atya felé.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – azt jelenti tehát számunkra, hogy Jézus minket is meghív, hogy legyünk hálaadó keresztények. Vegyük észre, hogy mindent ajándékba kapunk Istentől, ezért szüntelenül hálásak kell, hogy legyünk neki (vö. 1Tessz 5,17). A rendszeres hálaadás mélyíti Istennel, környezetünkkel a kapcsolatunkat, illetve megteremti a szívünkbe a békét és a boldogságot. Aki tud hálát adni, abban megszületik a béke és az öröm.

Kérdések:

- Milyen gyakran használom a „köszönöm” szót?
- Kinek mondtam legutóbb?
- Kinek kell többször mondanom?
- Hogyan fejezem ki a hálámat Isten és embertársaim felé?

Imádság:

Mennyei Atyánk, hálát adunk neked mindenért. Jézus nevében kérünk, küldd el a hála Lelkét, hogy megtanítson minket hálásnak lenni, és formáljon hálát mondó emberekké minket is. Ámen.

2. Az Eucharisztia mint Valóságos jelenlét

Elmélkedés:

Jézus az utolsó vacsorán azt mondta a kenyérre: „ez az én testem”, és a borra: „ez az én vérem” (vö. Mt 26,26-28), vagyis az Oltáriszentségben Ő valóságosan jelen van. Megrendítő misztérium ez: „hitünk szent titka”, ahogy a miséző pap mondja. Isten Fia valóban, teljesen jelen van a kenyér és a bor rejtekében. II. Szent János Pál pápa a

Szent Péter - bazilikában mondta egy szentmise alkalmával: „Az Eucharishtiában Jézus Krisztus valóságosan jelen van, vegyétek komolyan!”

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – azt jelenti tehát, hogy komolyan vesszük, hogy az Oltáriszentségben Jézus valóban jelen van, hogy bátorítson, vigasztaljon, gyógyítson és szabaddá tegyen minket is. Hagyjunk időt tehát az Úrral való együttlétre a csendben, az imádságban, a Biblia-olvasásban, a szentgyónásban, a felebarátban, de elsősorban a rendszeres szentáldozásban, szentségimádásban.

Kérdések:

- Az örökmécses fénye arra emlékeztet, hogy az oltárszekrényben Jézus van jelen. Ez a tény megmutatkozik-e térdhajtásomon, keresztvetésem, a templomban való viselkedésem?
- Jelen vagyok-e Jézus számára az imádságban?
- Merek-e a jelenben élni?
- Odafigyelek-e a „most” helyes megélésére?

Imádság:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy Jézus valóságosan jelen van az Oltáriszentségben. Szent Fiad nevében kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy a jelenlétét egyre inkább tudatosítsuk az életünkben, a másokkal való találkozásokban, és merjünk a jelenben élni, és jelen lenni Jézus számára. Ámen.

3. Az Eucharisztia mint Áldozat

Elmélkedés:

Jézus mondja: „Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon, és váltságul adja oda életét sokakért” (Mt 20,28). Az Úr Jézus élete nem önző élet, hanem másokért való élet, a másokért való áldozat vállalás, vagyis szolgálat. Mindez legteljesebben a kereszthalálában mutatkozott meg, hiszen „nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért” (Jn 15,13). Az Eucharishtiában Jézus Krisztus kereszthalálának misztériuma válik jelenvalóvá.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – azt is jelenti ennek fényében, hogy Jézust szemlélve nekünk is hasonlóvá kell válnunk hozzá: nekünk is e logika alapján

másokért kell élnünk. Ki kell lépnünk az önzésünkből, a kényelmünkből, és merni kell áldozatot hoznunk másokért, szolgálva őket.

Kérdések:

- Hoztam-e meg már áldozatot?
- Milyen szolgálatokban vettem, veszek részt?
- Kit szolgálok?
- Kiért, miben kellene több áldozatot hoznom?
- Merek-e magamból, időmből adni másoknak?

Imádság:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy Jézus értünk is meghalt és feltámadt. Szent Fiad nevében, kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy mi is merjünk másokért élni és áldozatot hozni. Ámen.

4. Az Eucharisztia mint a Szeretet forrása

Elmélkedés:

Az Eucharisztia a szeretet szentsége: benne Jézus önmagát adja oda, feltétel nélkül az embernek, táplálékává válva, megosztva magát vele. Az isteni nagylelkűség, gyengédség legszebb jele és megvalósulása ez az ember felé.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – azt is jelenti, hogy befogadjuk Jézusnak ezt a megrendítő szeretetét, hagyjuk, hogy szeressen, szeretetével gyógyítson, megújítson. Erre a szeretetre pedig nap, mint nap válaszolni akarunk őt szeretve mindenkiben, hiszen ő mondta: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is.” (Jn 13,34-35).

Kérdések:

- Hiszem-e hogy Isten Fia feltétel nélkül szeret engem is? Ünneplem-e ezt?
- Hogyan fejezem ki szeretetemet Jézus felé, a családom, a mellettem élők felé?

Imádság:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy Jézus minket is szeret. Szent Fiad nevében kérünk, küldd el a szeretet Lelkét, hogy fejlődni tudjunk a szeretetben, és szeretetünk egyre inkább jézusi legyen. Ámen.

5. Az Eucharisztia mint Barátság

Elmélkedés:

Az utolsó vacsorán Jézus azt mondta tanítványainak: „Barátaimnak mondalak titeket”(Jn15,15). Milyen szép ez: Isten Fia barátjának nevez minket is. Vagyis a Társunk, a Szövetségesünk, a Barátunk kíván lenni, aki velünk van, aki hűséges hozzánk, aki támogat, aki bátorít, aki az életünk útitársa itt a Földön. Örömteli hír ez, hogy nem vagyunk magányos emberek.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” - azt is jelenti, hogy a Mester arra hív minket is, hogy ápoljuk a vele való barátságot: töltsünk időt vele, vele együtt tegyük a napi feladatainkat, vonjuk be Őt napunk minden mozzanatába, ahogy egy hűséges barátot szokás. Merjünk vele mindent megbeszélni. Merjük neki elmondani érzéseinket, vágyainkat, terveinket. Kérdések: - Vannak-e barátaim? - Mit jelent a barátság számomra? - Hogyan élem meg, hogy a barátja vagyok valakinek? - Úgy tekintek-e Jézusra, mint a Barátomra? - A Jézussal való barátság mit jelent számomra?

Imádság:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy Jézus a barátjának nevez és tart minket is. Szent Fiad nevében kérünk, küldd el a barátság Lelkét, hogy mélyülni tudjunk a vele való barátságban, s ebből erőt, reményt, örömet tudjunk sugározni mások felé is. Ámen.

6. Az Eucharisztia mint Közösség

Elmélkedés:

„Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne.” (Jn 6,56). Az Eucharishtiában Isten feltárja azt a vágyát, hogy együtt akar lenni szoros, bensőséges barátságban az emberrel. De nemcsak egy-egy személlyel, hanem mindenkivel. Ez szépen megmutatkozik az Egyházban, amely ünnepe az Eucharishtiát, és táplálkozva Jézus Szavával és Testével, születik és gyarapodik. A

szentáldozás által tehát közösségbe lépünk Istennel, és hittestvéreinkkel, azokkal, akik itt a földön élnek, vagy a tisztítótűzben tisztulnak, vagy már a mennyben vannak: „Mi ugyanis egy kenyér, egy test vagyunk...” (1Kor 10,17). A hívő ember tehát erőt meríthet abból a reményteli tényből, hogy hívő társai vele vannak, nincs magára hagyva. A menny és a föld a szentségekben, különösen az Eucharisziában összeér.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – azt is jelenti, hogy az Eucharisziának ezt a közösségi jellemzőjét még komolyabban vesszük:

- A szentmise nem csak Isten és az én magánügyem, hanem közösségi ügy is: együtt hiszünk, együtt imádkozunk, együtt imádjuk Istent.
- Az Egyházra, a plébániánkra úgy tekintünk, mint nagy családunkra: ennek megfelelően beszélünk róla, keressük benne a helyünket, a feladatainkat, a szolgálatunkat.
- Tudatosítjuk, hogy szavainkkal, tetteinkkel építhetjük, de sajnos rombolhatjuk is a közösséget.

Kérdések:

- Milyen közösségek tagja vagyok?
- Építő tagja vagyok-e egyházközségemnek?
- Milyen szolgálatot vállalok benne?
- A szentmisében tudatosítom-e, hogy egy hívő közösség tagja vagyok, de nemcsak a templomban, hanem annak falain kívül is?

Imádság:

Mennyei Atyánk, hálát adunk neked, hogy Jézus meghívott a vele való közösségbe minket is. Szent Fiad nevében kérjük, küldd el a közösség Lelkét, hogy családunk, plébániánk, egyházmegyénk, egyházunk, nemzetünk közösségének építő és segítő tagjai legyünk. Ámen.

7. Az Eucharisztia mint az Örök élet kenyere

Elmélkedés:

„Aki ezt a kenyeret eszi, az örökké él.” (Jn 6,58) Jézus az Oltáriszentséget azért is alapította, hogy ébren tartsa az emberben a reményt, hogy van örök élet. Az örök élet pedig a Szentháromságos egy Istennel való boldogító, örömteli, bensőséges, örök

közösséget jelenti, aminek misztikus módon megjelenítője itt a földön az Eucharisztia. Ahogy a fizikai kenyér az életünket szolgálja, úgy a mennyei kenyér: az Oltáriszentség az örök élet közvetítője. Aki hittel eszi Krisztus Testét, annak örök élete van!

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – azt is jelenti, hogy tekintsünk bizalommal és reménnyel Jézusra, aki mint Orvosságunk, meggyógyít a halál sebéből, és nekünk is a boldog örök életet ajándékozza. Ennek a reményteli bizonyosságnak a fényében élhetjük és küzdhetjük meg a különböző szomorú próbatételeket is (betegség, tragédia, haláleset, kudarcok). Az Eucharisztia rendszeres vétele az örök élet hitével és bizonyosságával erősít meg: boldoggá teszi földi életünket s megajándékoz majd a mennyország boldogságával is.

Kérdések:

- Úgy tekintek-e az Eucharisziára, mint életem erőforrására?
- Hiszem-e az örök élet valóságát?
- Az örök élet hite hogyan mutatkozik meg beszédemben, cselekedeteimben a nehézségek, a szenvedés, a halál kérdése kapcsán?

Imádság:

Mennyei Atyánk, hálát adunk neked, hogy Jézusban az örök élet örömteli valóságával ajándékozol meg minket. Szent Fiad nevében kérjük, küldd el az éltető Lelket, hogy Krisztust követve, hirdetve eljussunk, és másokat is elvezessünk a mennyországba. Ámen.

8. Az Eucharisztia mint a Papság ajándéka

Elmélkedés:

Az utolsó vacsorán, amikor Jézus megalapította az Oltáriszentséget, fontosnak tartotta azt, hogy legyenek olyan férfiak, akik ezt a Misztériumot rendszeresen megünneplik az évszázadok során. Így ugyanazon az este megteremtette az „ordo”, vagyis az egyházi rend szentségét is, kiválasztva és megbízva az apostolokat, s majd az ő utódaikat, a püspököket, illetve azok munkatársait, a papokat, hogy Jézus Áldozatát jelenítsék meg a szentmise ünneplésében a rájuk bízottak körében. Fontos látni e szoros kapcsolatot, ami az Oltáriszentség és a katolikus papság között fennáll.

Nincsen Eucharisztia – ünneplés pap nélkül, s nincsen papság Jézus Krisztus nélkül. „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – azt is jelenti, hogy az Eucharisztia fényében értelmezzük a papságot. A pap az a férfi, akit Jézus Krisztus arra hívott meg, hogy az Ő istenemberi személyét jelenítse meg a rábízott közösség számára: ünneplve az Eucharisziát, hirdetve Isten igéjét, és megélve Jézus pásztor-szeretétét a közösség, s minden ember felé. A pap az, aki Jézus Krisztus személyében, nevében és megbízásában cselekszik. Ez leggyakrabban a szentségek ünneplésében mutatkozik meg.

Kérdések:

- Ki számomra a pap személye?
- Milyen kapcsolatban vagyok a plébánosommal, püspökömmel?
- Mit tesztek értük?
- Miben segítem őket?
- Hogyan beszélek róluk?
- Imádkozom-e a papokért?

Imádság:

Mennyei Atyánk, hálát adunk neked az egyházi rend szentségéért. Jézus, az Örök Főpap nevében kérjük, küldd el Szentlelkedet, hogy szülessenek újabb papi hivatások egyházmegyénkben és hazánkban. Minél többen adhassák Szent Fiad Szavát és Testét a rájuk bízottak számára. Ámen.

9. Az Eucharisztia mint Ünneplés

Elmélkedés:

Az Egyház az Eucharisztia ünneplésével születik és növekszik. Nincsen Egyház Eucharisztia nélkül, és nincsen Eucharisztia - ünneplés hívő közösség nélkül. Az Eucharisztia ünneplése tehát az Egyház lényegéhez tartozik, életének forrása és csúcsa, ahogy a II. Vatikáni Zsinat is fogalmaz. Ebben az ünneplésben az Egyház megéli, megtapasztalja az Istennel való bensőséges közösség örömét, dicséretét, imádja Őt, s erőt kap földi zarándokútjához, amely során tanúságot tesz Jézus Krisztus üdvözítő, felszabadító, életet adó szeretetéről mindenki előtt. S ezáltal meghív minden embert az úrral való örök közösségre, amely a mennyországban valósul meg a maga teljességében. A vasárnap, mint a feltámadt Úr Jézus napja, éppen ezért

kiemelkedően fontos a Krisztus-hívő emberek körében. „Keresztények vagyunk, vasárnap nélkül nem tudunk élni” – mondták az észak-afrikai vértanúk az első századokban. A vasárnap helyes megünneplésének fontos eleme a vasárnapi szentmise (ennek hiányában az igeliturgia). Igazi, érett keresztény életet nem lehet enélkül elképzelni.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” – azt is jelenti tehát, hogy mindent megteszünk azért, hogy a vasárnapot szentmisével tudjuk megünnepelni. Hogy a szentmisébe aktívan, imádságosan, értően bekapcsolódjunk. Mert a szentmise találkozás egymással, és azzal az Úrral, aki velünk van, jelen van, aki értünk is oda adta magát a kereszten, barátságát és az örök életet ajánlja fel nekünk is.

Kérdések:

- Milyen a vasárnapom? Miben különbözik a hétköznapoktól?
- Részt veszek-e a szentmisén rendszeresen vasárnaponként?
- Milyen áldozatot hozok azért, hogy eljussak vasárnap a szentmisére?
- Segítek-e másokat, hogy eljussanak a szentmisére?
- Odafigyelek-e a szentmisére?
- Bekapcsolódom-e az éneklésbe, az imádságba?
- Figyelemmel hallgatom-e Isten Szavát?
- Vállalok-e valami szolgálatot a szentmisén?
- Mit tehetek én azért, hogy a szentmise még inkább ünnep legyen számomra?

Imádság:

Mennyei Atyánk, hálát adunk neked a vasárnap ajándékáért. Jézus nevében kérünk, küldd el az ünnep Lelkét, hogy az Úr napjának örömteli, átformáló és erőt adó jellegét egyre jobban felismerhessük, s megünnepelhessük közösségeinkben. Ámen.

Nyúl Viktor

Eucharisztikus csodák

1870-ben történt...

1870-ben történt, a porosz-francia háború idején. Egy kis falu lángba borult s a legelső épület, amelyik hatalmas lángokkal égni kezdett, éppen az Isten háza volt. A megrémült lakosság sápadtan rohant a templom felé, de ijedten torpant meg előtte: menteni, segíteni már nem lehetett. Hatalmas tűznyelvek csaptak ki a templomépületből, a plébános nem volt otthon, bent a templomban pedig – igen... bent pedig ott volt elzárva az oltáron az Oltáriszentség! A megrettent hívek ijedten tanakodtak: ki menjen be az Oltáriszentségért. Minden szem a bíróra nézett. Ő a első a faluban, őt illeti a feladat. Én? Én nem tehetem, – kiáltott fel a bíró. – Én, szegény bűnös ember, vegyem kezembe az Oltáriszentséget, a mi Urunkat, Megváltónkat? Nem, az nem lehet! Akkor kérték a másodikat, a harmadikat, a negyediket: a válasz ugyanaz volt: Én, ki olyan bűnös vagyok, én érintsem meg az Oltáriszentséget? Nem, én nem merem! Közben pedig terjedt a tűz, már egyetlen lángtenger volt az egész épület! Habozásra nem volt többé idő ... Mikor aztán a tanácstalanság a legnagyobb lett, a bírónak mentő gondolata támadt. „Emberek, van egy négyéves kis fiam, ártatlan, angyali lélek. Az Üdvözítő mindig szerette a kicsinyeket, szerette az ő ártatlan lelkük miatt. Ő kimenti az Oltáriszentséget!” Azzal ölébe kapta kis fiát, berontott az égő templomba és föltépte az oltárszekrény ajtaját. „Fiacskám, nézd, ebben a kehelyben van a Jézuska, fogjad jól.” És pár pillanat múlva a recsegő-ropogó, füstölgő, lángoló gerendák közt megjelent az ajtóban csapzott hajjal, megperzselt ruhában a bíró, karján kicsiny gyermekével, aki féltve szorítja magához az Oltáriszentséget... Az Oltáriszentség meg volt mentve! Kedves Testvéreim! Jól tudták ezek az egyszerű hívek, mennyi szeretettel, hálával és gyöngédséggel kell viseltetnünk a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, amelyben az Úr Jézus az ő végtelen szeretetének legfényesebb bizonyosságát adta! Mi hát nekünk az Oltáriszentség? Tegyük föl a kérdést magunknak!

(Tóth Tihamér) (Az Oltáriszentség előtt, Stella Maris Alapítvány, 2006.)

A Lanciano-i átváltozási csoda (Olaszország, 750)

Körülbelül 750-ben történt. A pontos évszám ma már megnyugtatóan nem állapítható meg. Egy alkalommal a Lancianoi Szent Legonziano templomban fiatal pap misézett. Gyötrő kétség szállta meg, vajon e fehér ostya, melyet kezében tartott valóban az

Istenember testévé és a kehelyben levő bor Krisztus vérévé változott-e. Egyszerre forráság öntötte el, megrendülten szemlélte: az aranypaténán (aranytálkán) levő hófehér Szentostya megváltoztatta színét, piros lett és felduzzadt – vérző húsdarab lett belőle, míg a kehelyben piros vér pezsgett. A pap sírva borult térdre, miközben Szent Tamás apostol szavait suttogta: „Én Uram, és Istenem!” Egész teste remegett, nem volt ereje a szent cselekmény befejezéséhez. A paténát a csodás Testtel és a kelyhet a drágalátos Vérrrel gondosan megőrizték és mind a mai napig őrzik a templomban. A lanciano-i csoda, folytonos csoda: az átalakult részek nem romlottak meg, épségben maradtak több, mint ezer éven át mostanáig. Lancio érseke 1970-ben szaktudósokból álló orvosi bizottságot hívott össze, melynek vizsgálati eredményéről a következő okirat tanúskodik:

Lanciano érseke és Ortana püspöke
szám: 06/L/XX.

Alulírott Lanciano érseke tudtul adja és tanúsítja, hogy a Lancianoi Szent Ferenc templomban, a nép nyelvén „Az Eucharisztia csodájának szentélyében”, a VIII. évszázadtól őrzik az eucharisztikus maradványokat hús és vér alakjában. Az átváltozási csoda szentmise közben történt a Szent Legonziano templomban, amely fölött emelkedik a már fent említett szentély. Érseki kezdeményezésre szaktudósok orvosi bizottsága megvizsgálta a szent ereklyéket; a vizsgálat hónapokig tartott.

A tudományos vizsgálat eredménye:

1. Valóságos húsról és vérről van szó.
2. Sem a test, sem a vér nem származik embertől.
3. A hús egyértelműen szív-szövet struktúrára utal.
4. A hús és a vér egyazon vércsoportozhoz tartozik.
5. A vér diagrammája, mai értelmezés szerint, emberi vérré „átvihető”.
6. A hús és vér élő személyt feltételez.

Alulírott kezeskedik a fentiek valódiságáért.

Érseki bélyegző Pacifico Perontoni
(érsek és püspök)¹

¹ <http://www.ek2013.hu/imak-enekek-tortenetek/tortenetek>

Sam Guzman - Jézus hét tanítása az Oltáriszentségben

Az összes ajándék közül, amit Isten adott az Egyháznak, kérdés nélkül a legnagyobb az Oltáriszentség, mert az nem más, mint a test, a vér, a lélek és maga Jézus istensége. Az eucharisztikus ostyában az Isteni Üdvözítő lakozik az emberek között, az Ő teljességében. Valóban velünk az Isten - mi lehet ennél nagyobb?

Ha az Oltáriszentség maga Jézus és a szentség megtalálható Krisztus tükrözésében, akkor az Oltáriszentség a szentség iskolája. Ma röviden Jézus tulajdonságairól elmélkedek az Eucharishtiában, mit taníthat az Ő jelenléte a szentségről és a férfiaságról.

1. Alázat

Az Oltáriszentségben látjuk Jézus Krisztus mély alázatát. Itt az örök Isten bölcsessége, aki minden dolgot megteremtett, az Örök Atya világossága legjobban a hétköznapi étel formájában ereszkedik le közénk. Elvégre a kenyér egyszerű étel, a szegények eledele. A finomra vágott hússal ellentétben a kenyeret szinte mindig úgy esszük, mint amit szinte észre sem veszünk.

Ha utánozni akarjuk Krisztust, elsősorban az alázatot kell gyakorolnunk. A szolga nem nagyobb az uránál. Meg kell elégednünk, hogy észrevétlenek, dicstelenek, és meg nem értettek kell lennünk. Meg kell adni minden dicsőséget Istennek, az alázatosságot és szerénységet választani - mintha egy falat kenyér lennénk.

2. Csend

A férfiak mindig is nagy becsben tartották a csendes erőt, amit jobban demonstrálnak a tettek, mint az üres szavak. Az eucharisztikus ostyában Jézus üdvözöl bennünket teljes csennel. Ő kész meghallgatni mindent, amit el kell mondanunk, és csak akkor szól, ha már elcsendesítettük a szívünket és annyira csennben vagyunk, mint ő. Végül készen áll Ő, hogy eljárjon a nevünkben, ha csak az Ő ígéreteiben bízunk.

A szentek folyamatosan dicsérik a csend erényét, bennünket arra figyelmeztetnek, hogy minden fölösleges szóért ítélet alá esünk majd. Vajon vesztegetjük a szót? Ennél több, meghalljuk-e, amit mások mondanak? Mi férfiak sokat küzdünk, hogy tudjunk hallgatni, pedig a hallgatás szereteteli cselekedet. Hallgasd meg a feleséged vagy másokat körülötted, akik kétségbeesetten keresik valakinek a figyelmét.

3. Szeretet

Szinte minden regisztrált eucharisztikus csoda során az ostya átváltozik az emberi szív egy húsdarabjává. Ez nem véletlen. Az Oltáriszentségben Krisztus dobogó szíve szeretettel ég irántunk, és ő vágyik cserébe a mi szeretetünkre. A kereszten Krisztus szó szerint meghalt egy összetört, szerető szívvel a bűnös emberiségért, kiöntve az Ő drága vérért, hogy elnyerje szeretetünket. Igen, több bárminél, ezt a szeretetet várja el Jézus leginkább azoktól, akiket megváltott, és ha tudott volna többet megtenni, megtette volna.

Szereted Krisztust? Ha igen, akkor engedelmeskedsz neki, és viszed a keresztedet utána. Utánozni fogod Őt azzal, hogy leteríted életedet másokért áldozati szerelemből.

4. Sérülékenység

Az ostyában Krisztus teljesen és egészében sebezhető. Nagyon gyakran előfordul, hogy rosszul bánnak vele, bántalmazzák, figyelmen kívül hagyják és mellékesen kezelik, méltóság nélkül. Mégis, hajlandó ezt az árat megfizetni és élni a népe között. Nem számít, hogy hányszor van meggyalázva és megtaposva, szó szerint vagy átvitt értelemben, Ő továbbra is eljön hozzánk újra és újra, mondván: „Én soha nem hagylak el benneteket.”

Szeretjük Őt ilyen módon? Megnyitjuk-e szívünket másoknak, még ha ez az elutasítás fájdalmát jelentheti? Megbocsátunk hetvenszer hétszer? Nem szerethetünk, ha bezárjuk a szívünket a félelem miatt. Bátran kell kiszolgáltatottnak lennünk - mint Krisztusnak.

5. Türelem

Krisztus türelmesen vár téged és engem a tabernákulumban és monstranciában szerte a világon. Örökké várna egyetlen látogatásra.

Ő vár minket, hogy bűnbánatot tartsunk, amikor elkóborolunk; várja hűségünk és szeretetünk szavait; arra vár, hogy hallja a mi örömünket és bánatunkat; arra vár, hogy választ adjon legmélyebb vágyainkra. Mint Krisztusnak, türelmesnek kell lennünk másokkal, különösen azokkal, akik a legkevésbé érdemlik meg, vagy akik a legjobban próbára teszik a türelmünket.

Azok visszatérését is várni kell megbocsátó szívvel, akik megbántottak vagy elhagytak minket.

6. Szegénység

Földi élete során Krisztus teljes szegénységben élt. Semmit sem hozott a földre, semmit sem vitt magával. Az eucharisztikus ostyában Ő, aki megalkotta a galaxisokat, újra eljön hozzánk szegényen és mezítelenül. Ez a szegénység csak anyagi jellegű, Jézus kegyelemben gazdagon és szeretetben jön hozzánk.

Ő hevesen vágyik arra, hogy nekünk adjon mindent, amire csak szükségünk van, ha azt bizalommal kérjük. Meg akar áldani bennünket rengeteg kegyelemmel, ami a lélek igazi gazdagsága. A materializmus és a kapzsiság olyan könnyen becsúszik a szívünkbe. Mégis arra vagyunk hivatva, hogy kövessük Krisztust a szegénységben és a pártatlanságban, hogy nagylelkűen adjuk másoknak azt, amit mi megkaptunk.

Adj, és adatik nektek – több, mint amit kérhetsz vagy remélhetsz.

7. Jelenlét

Isten jelenlétének ajándéka a legnagyobb ajándék. Az ókori izraelitáknál nem volt nagyobb csapás, mint amikor megszűnt az Úr jelenléte. Hasonlóképpen nem volt nagyobb vigasz, mint az ő jelenlétének biztosítéka. Ugyanez van ma is. Ha velünk van Jézus, rendelkezünk minden dologgal, ha Ő nincs, semmink sincsen.

Nem kell messzire utaznunk, hogy megtaláljuk Krisztus jelenlétét – annyira van közel, mint a legközelebbi plébánia, mint az ősi "jelenlét kenyere" a zsidó templomban. Az Ő jelenléte nem egy absztrakció vagy eszme, hanem valódi, kézzelfogható az érzékeink számára. Mi, katolikusok is örömmel és őszintén mondjuk, "A Seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi menedékünk."

Ha Krisztust akarjuk utánozni, akkor jelen kell lennünk azoknál, akiknek szükségük van ránk. Hány távollévő apa és férj van! Hány feleséget és gyereket hagyott el a férfi, aki arra volt hivatva, hogy letegye életét számukra. Te jelen vagy a családotd számára? A feleséged és a gyerekeid jelentik a prioritást? Ha férj és apa vagy, a jelenléted pótolhatatlan ajándék.

Légy jelen.

Következtetés

Ha Krisztust az Oltáriszentségben tökéletesen utánoznánk, szentek lennénk. De ez nem könnyű. Ez megköveteli a folyamatos bűnbánatot és a megtérést; levetkőzni a régi embert és felhúzni az újat. Ez a hivatásunk. Azt javaslom mindenkinek, hogy találja meg az imádat kápolnáját és elmélkedjen az Oltáriszentségről.

Látogasd meg Jézust, és imádd őt, kérve a kegyelmet, hogy követni és teljesen utánózni tudjad Őt. Öntsd ki a szívedet neki, mondd el a reményeket és a félelmeket, a kívánságokat és igényeket, és halld meg, amikor cserében elmondja beszédét a szentségről és az üdvösségről, "Én, veletek vagyok minden nap, még a világ beteljesüléséig is."²

² <https://www.karizmatikus.hu/hitvedelem/tanitas-atyak-tanito-testverek/3813-jezus-het-tanitasaoltariszentsegeben.html>